

nimmetada, et, kui ta foggemata teisele oli kahjo teinud, ta sedda jälle peab tassuma. Kõl tõssi on, mõnda kahjo peame näggema, kui kahhaneb, ehk kaub foggoni meie ilmalik warra, kui kahhetseme omma rummalust; agga polle meist muud kaddumas kui ilmalikko warra, ja jouame meie allati omma patto ja rummalust süddamest kahhetseda, egga siis polle wigga ühtegi. Ning jouab täie terwisele kui temma Jummalala pärrast on mõnda kannatanud ja leiab wimaks armo taewase Jesa ees."

"Kül siis Kaartil oleds wähhemat süüd olnud, kui temma olleks ükspäinis kahjo nimmetanud ja ei mitte hädda?" küsis Mik.

"Sest kül olleks pissut wahhet olnud? Kes omma wannema wasto nurriseb, wata, se põlgab Jummalala käsko, sedda: Sinna prad omma isä ja omma emma auustama, et sinno käsfi hästi käib, ja sinna kaua ellad Ma peäl. Kes ommad wannemad teotab, egga selle käsfi woi hästi käia, waid se sadab ennesele hädda hinge peäle, ja kunnise temma hinge peäle jääb, ni kaua peab ka iggast wastast asjast temmale uut hädda tousema peäle. Hea laps

auustab wannemat ka siis, kui tedda karristatakse, palju enam näab temma rõmoga wannema pärrast pissut waewa. Peälegi teame ka, et meie armas herra ei tulle meid karristama, waid tarwilist seadust teggema, et asjad peaksid diete käima.

Karel oli siitsodil seisnud emal, ja esmast pool wihhane waatnud teiste peäle; pärrast jo tulli liggemale ja nüüd astus foggoni jälle teiste sekka ja ütles: „Noh! leppime jälle ärra, armad küllarahwas ja naabrid. Tuska sest melest ma räkisin rummalaste; agga nüüd tunnen ma omma süüd, ja pallun Jummalala ja teie käest andeks, et nenda ollen teile pahhandusseks olnud!"

"Waat se on hea ja armas kuusda!" ütles wanna Simo Tiirik. „Nenda isse ennast ärrawdites annad sa õiget õppetust wannale ja norele. Sinno kormmistamise peäle saime parrajat õppetust sannaga, sinno eksitusse diendamisse läbbi ka õppetust teoga. Jummal õnnistago sulle sinno põõrmisse nou ja aida go sind keigest häddast peäseada!"

Wannamehhe sannad saatsid keikide südda-